

L'àvia que vull ser

«La història d'amor d'aquests dos avis hauria de portar-nos a recuperar en el focus de debat què fer amb la gestió de les residències de la gent gran a casa nostra»

Molts haureu conegut aquests dies pels mitjans de comunicació la història d'un senyor que cada dia visita la seva dona, malalta d'Alzheimer, a la residència on viu. El Xavier li parla, l'acaronar, li fa bromes. Però ho fa a través d'un vidre. Una finestra els separa sis de cada set dies de la setmana. La maleïda pandèmia només els hi permet veure's un dia cara a cara. És una història d'amor d'aquelles que em toca la fibra, perquè podrien ser els meus avis, els vostres. O perquè algun dia, arribat el cas, a tots ens agradaria tenir un Xavier a l'altre costat de la finestra. I també perquè és el mur que d'una manera o altra hem patit tots en aquest últim any.

He de reconèixer que només he estat un cop a una residència d'ancians. Soc de poble i allà la majoria de grans es fan més grans a casa o a casa els fills. Quants cops hauré sentit allò de "quan em faci gran no em porteu a una residència" o "amb tants fills que tinc què serà que algun d'ells no em cuidi a casa seva". Perquè, egoïstament, i quan ens plantejem què serà de nosaltres quan encarem la vellesa, esperem que els altres ens tornin el que un dia vam fer per ells. Però la cosa no funciona així. Tampoc quan ets jove tothom et torna amb la mateixa moneda. Cada casa és un món i cadascú s'ho gestiona com pot. I si no pot ser amb dinades, que sigui amb diners, i no pocs.

Entenc que hi ha malalties, com la de l'àvia d'aquella història, que fan necessària l'ajuda d'altres. O persones que per pròpia voluntat que prefereixen viure i conviure a una residència que no pas a casa d'algú. Tot és respectable. Però quan parlem de gestió no tot és acceptable. Ens vam passar mesos veient com alguns centres es convertien en autèntiques rateres. Que la Generalitat havia d'intervenir centres per frenar com fos la mort de centenars i centenars d'avis. Més de 8.000 residents s'hi han deixat la pell des de l'inici d'aquest malson. Ara, ja pràcticament tots vacunats ningú en parla. Però ells, al darrera de les finestres, hi continuen sent.

Notícies com les d'aquests dos avis haurien de portar-nos a recuperar en el focus de debat què fer amb la gestió de les residències de la gent gran a casa nostra. Perquè per sort la majoria ens farem grans. I cada cop amb una esperança de vida més llarga. El que ens hem de plantejar és si el model que tenim ara és el que volem pels nostres pares. I sobretot, el que voldrem per nosaltres. Hem de triar. Si volem estar treballant i cotitzant per acabar abocant els nostres estalvis a empreses privades que gestionin els últims anys de les nostres vides o volem un altre sistema, públic, que vetlli per nosaltres com es fa en altres camps, com el de la salut.

Que la pandèmia i els desentesos polítics deixin de ser d'una vegada per totes allò que ho tapa tot. Perquè a la nostra societat ha d'haver-hi alguns intocables. I els grans, els nostres savis, han de ser-ho encara més.